

odvolacího soudu, na něž stačí dovolatelku odkázat, dlužno podotknouti toto: V §u 84 zák. o společnostech s r. o. jsou zrušovací důvody uvedeny výčetmo a dovoleno jest pouze, by ve smlouvě společenské byly umluveny ještě další důvody zrušovací. Že by šlo o tento případ, nebylo v první stolici ani tvrzeno. Jak již v rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 20. září 1911 R III 307/11 (Adl. Cl. čís. 3050, Nowakovy sbírky čís. 1439 n. ř.) uvedeno, bylo již ve vládních motivech k §u 84 cit. zák. jasně vysloveno, že zákonodárce nechce převedení všech podílů do rukou jediné osoby prohlásiti za důvod zrušení společnosti. Sjednocení všech podílů v jedněch rukou nemusí se totiž díti za účelem zrušení společnosti, jako bývá pravidlem v případech §u 95 cit. zák., když podnik přejímá veřejná korporace, nýbrž na př. za účelem dalšího vedení podniku, takže účel, jemuž určité jmění při založení společnosti s ručením omezeným bylo věnováno, trvá a v důsledku toho ani právnická osobnost společnosti s r. o. (§ 61 cit. zák.) nemusí zaniknouti, a jest jen ten stav, že po onom sjednocení dočasně ustupuje do pozadí živé společenské organizace, na němž jest útvar společnosti s ručením omezeným vybudován. Dovolatelka uvádí, že jest tu použití předpisů čl. 85 a násl. obch. zák., ale pro společnosti s ručením omezeným platí zvláštní zákon (ze 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.) a nelze tu obdobně užití předpisu čl. 85 a násl. obch. zák. Dovolatelka míní, že při platnosti názoru odvolacího soudu byly by otevřeny dveře k obcházení zákonů, tak totiž, že by určitá fyzická osoba, by se vyhnula osobnímu ručení za podnikové dluhy, zvolila si fiktivní společníky, kteří by po ustanovení společnosti s ručením omezeným zase ihned vystoupili. Ale tím netřeba se obírat, když v případě, o nějž jde, nebylo v první stolici ani tvrzeno, že společnost »F.« byla založena uvedeným způsobem. Rozhodno jest jen, že zboží objednala firma »F.« jak bezesporo, žalující může se tedy držeti jen této své smluvnice. Chtěla-li, by žalovaný ručil za trhovou cenu osobně, měla si to vymíniti, jinak ručí jen objednatelka firma »F.«, jež je samostatným právním podmětem.

Čís. 7011.

Povoliti exekuci proti dlužníku na Slovensku na vklad u poštovního šekového úřadu v Praze jest příslušným exekuční soud v Praze.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, Nd I 186/27.)

Nejvyšší soud rozhodl záporný spor o příslušnost mezi okresním soudem civilním pro vnitřní Prahu a okresním soudem v Bratislavě, týkající se rozhodnutí o exekuční žádosti zemské úřadovny I. Všeobecného pensijního ústavu v Praze proti D-skému účastinnému spolku v Bratislavě o 836 Kč a 491 Kč v ten způsob, že není příslušným ani ten ani onen soud, nýbrž exekuční soud v Praze, a nařídil postup spisů podle §u 44 j. n. tomuto soudu.

D ů v o d y:

Vymáhající strana má sídlo v Praze, povinná strana v Bratislavě. Exekuce má být vedena na vklad u poštovního šekového úřadu v Praze, tedy na pohledávku neknihovní. Exekučním titulem jest výkaz nedoplatků, jehož vykonatelnost jest potvrzena zemskou politickou správou v Praze (§ 1 čís. 13 ex. ř. a k tomu judikát čís. 251 býv. nejv. soudu ve Vídni, uveřejněný pod čís. 1783 a také již rozhodnutí čís. 1340 sb. Nowak). Z toho jest již vidno, že k povolení exekuce jest příslušným podle §u 4 čís. 6 ex. ř. exekuční soud. Tímto jest podle §u 18 čís. 3 ex. ř. exekuční soud v Praze (který podle vlád. nař. ze dne 26. srpna 1926, čís. 165 sb. z. a n. započal svou činnost od 1. listopadu 1926), protože povinná strana nemá »v tuzemsku« obecného soudu, a protože v důsledku toho rozhoduje sídlo poddlužníka. Tuzemskem pak není tu rozuměti tuzemsko ve smyslu státoprávním, totiž celé území Československé republiky, které tvoří podle §u 3 (1) ústavní listiny ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. jednotný a nedílný celek, nýbrž tuzemsko ve smyslu čl. XX. úvod. zák. k ex. ř. (také článek X. úvod. zák. k j. n. a čl. XXIX. úvod. zák. k c. ř. s.) a čl. III. čís. 3 zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n., totiž území, ve kterém platí exekuční řád ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák.

Čís. 7012.

Na povaze závazku z demoličního reversu, zda jest veřejnoprávní či soukromoprávní, nemění ničeho okolnost, zda svolení ku stavbě bylo uděleno zvláštní listinou a závazek ku příštímu zbourání byl podstoupen též zvláštní listinou, či zda obojí bylo pojato do společné listiny.

Byl-li závazek přestavby domu do stavební čáry smluven mezi obcí a majitelem domu z důvodu veřejné komunikace, lze se splnění jeho domáhati pouze cestou správní, třebaž byl učiněn ve formě soukromoprávní smlouvy a vložen do pozemkové knihy.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1927, R II 8/27.)

Žalobu obce na majitele domu, by byli uznáni povinnými přestavěti severovýchodní roh hlavní budovy a trakt domu do ulice tak, by zapadl do stavební čáry stanovené pro tuto ulici, soud první stolice k námitce žalovaných odmítl pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Dle tvrzení žalující obce zavázala se žalovaná listinou ze dne 18. října 1919 za příčinou přestavby svého domu a to před udělením stavebního povolení k této přestavbě, přestavěti severovýchodní roh hlavní budovy tohoto domu v ulici Ú. tak, by dům tento zapadl do čáry stavební městem stanovené; toto ustoupení do stavební čáry měla strana žalovaná provést do pěti let. O plnění tohoto závazku se v tomto sporu jedná. Dle názoru procesního soudu první stolice je pořad práva pro tento